

UZASADNIENIE

Powód (...) s.r.l z siedzibą w L. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanego M. U.kwoty 1.146,80zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 19,90 zł od dnia 03 marca 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 19,90 zł od dnia 03 lutego 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 kwietnia 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80zł od dnia 03 maja 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 czerwca 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 lipca 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 sierpnia 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 września 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 października 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 listopada 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 49,80 zł od dnia 03 grudnia 2006 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 stycznia 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 lutego 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 marca 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 kwietnia 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 maja 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 czerwca 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 lipca 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 września 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 października 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 listopada 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 54,90 zł od dnia 03 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty.

a także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania podał, iż na podstawie umowy cesji przejął od firmy (...) Spółki Akcyjnej w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Powód dochodzi zatem zapłaty za wykonane usługi w łącznej kwocie 1.146,80 zł, zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 3 lipca 2012 r. (k.16v).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 16 września 2013 r. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Białymstoku (k.8).

Pozwany M. U. nie stawił się na rozprawę i nie ustosunkował się do powództwa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r. (...)à r.l. z siedzibą w L. nabył od (...) S.A.z siedzibą w W.przysługujące jej wobec dłużników z tytułu zawieranych umów o świadczenie usług wierzytelności pieniężne (k.17v-18).

Powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty żądanej należności (k.16). Wobec bezskuteczności wezwania wniósł pozew domagając się zasądzenia od pozwanego dochodzonej kwoty.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego uznał roszczenie powoda za bezzasadne w całości.

Powód wskazywał, iż nabył dochodzoną należność w drodze wskazanej umowy cesji, zobowiązanie pozwanego wynika zaś z zawartej przez niego z firmą (...) S.A. z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług związanych z zawartą umową abonamentową.

W ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż pozwany zawarł umowę o świadczenie usług związanych z umową abonamentową z firmą (...) S. A. z siedzibą w W., a tym samym nie było podstaw do stwierdzenia, iż wierzytelność wynikająca z niniejszej umowy była przedmiotem wyżej wymienionej umowy cesji wierzytelności.

Powód przedłożył odpis umowy cesji wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r. pomiędzy (...)à r.l. z siedzibą w L. a (...) S.A.z siedzibą w W., przedstawił też dokument w postaci częściowego wykazu wierzytelności do wymienionej umowy, z którego wynikało, że M. U.jest winien łącznie kwotę 1.146,80 zł.

Należy podkreślić, iż przedmiotowa umowa przelewu wierzytelności nie wymieniała w swojej treści wierzytelności wobec M. U.. Nazwisko pozwanego pojawiało się jedynie we wskazanym wyżej częściowym wykazie wierzytelności do przedmiotowej umowy. Jednakże dokument ten nie może stanowić potwierdzenia zasadności roszczenia powoda. Bezsprzecznie nie ma on waloru dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 244 k.p.c. Nadto brak jest na nim podpisu osoby składającej oświadczenie, przez co jako dokument prywatny, nie jest wiarygodnym potwierdzeniem wskazanych w nim okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Stosownie do treści art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Biorąc pod uwagę, iż jedynie zawiadomienie o cesji wierzytelności zostało podpisane jedynie przez osoby uprawnione do składania oświadczeń woli w imieniu wierzyciela, należy uznać, iż potwierdzają one co najwyżej, że wierzyciel złożył oświadczenie o nabyciu wierzytelności wobec pozwanego. Nie można przyjąć stanowiska, iż istnienie wierzytelności może być wykazane jedynie w oparciu o oświadczenie rzekomego wierzyciela. Przeciwnie, w ocenie Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Dłużnik ma zaś prawo skutecznie kwestionować kwotę swego zadłużenia oraz zasadność nabytej przez powoda wierzytelności. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorakich nadużyć. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika, który nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia, ani co więcej z czego wynika jego zobowiązanie byłoby niewątpliwie niesprawiedliwe i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika.

Wobec braku dokumentu umowy o świadczenie usług związanych z umową abonamentową nie było podstaw do określenia wielkości wierzytelności, obciążającej pozwanego i w ogóle jej istnienia. Powód nie przedstawił

nadto żadnych rachunków wystawionych przez (...) S.A. na rzecz pozwanego za świadczone usługi związane z umową abonamentową, mimo że na takie rachunki wskazywał w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nie sposób zatem stwierdzić, jakich wierzytelności przedmiotowe umowy cesji miały dotyczyć i z jakiego tytułu.

Biorąc pod uwagę, że okoliczności niniejsze nie zostały wyjaśnione, należy uznać, iż powód nie dowiódł zasadności dochodzonej należności.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód twierdził, że zawarta przez niego umowa cesji obejmowała zadłużenie pozwanego, co stanowiło podstawę dochodzonego przez niego roszczenia. Powód wywodzi skutki prawne z faktu istnienia wierzytelności i dokonania jej przelewu, tym samym na nim spoczywał ciężar dowodu w powyższym zakresie. Ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 293/07 LEX nr 487510). Zaznaczyć także należy, iż (...)á r.l. w L., jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia.

Reasumując, powód nie sprostął obowiązkowi ciężaru dowodu wynikającemu z art. 6 k.c., przez co jego roszczenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanego na rozprawie i nie zajęcie przez niego stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.